

Αλτίνογλου Ακύλας, συνέντευξη, 16/03/2006

Εδώ είν' απ' τα νιάτα μου, απ' τις τρέλες μου. Μια παρέα είναι ο Θεοδωράκης ο Στέλιος, ο Θόδωρος ο Αναστασιάδης, ο Στέλιος Τουστσόγλου, ο Ασλάνογλου Ακύλας, εγώ, ο Θεοδόσης Θεοδόσογλου με τις ντάμες μας και χορεύαμε. Κάναμε πάρτυ, δεν υπήρχε άλλος τρόπος για γλέντι. Σε κανά καφενείο, ή έξω στο χωριό σε κανά ανοιχτό χώρο κάτω από τα πεύκα. Να, μ' ένα ακορντεόν όπως βλέπεις εδώ. Και μ' αυτό γλεντάγαμε. Όλοι μαζί. Αυτά για να γίνουν οι αφορμές ήταν οι εξής: Εγώ, ξέρω γω, χτύπαγα στη Μάρω ή ήθελα τη Μάρω ή τη Μάρω την έφερνε, ξέρω γω, ο Θανάσης. Λέμε ένα όνομα. Κινούταν έτσι ο .. κύκλος. Δηλαδή εγώ πήγαινα στην αυτήνα. Ο καθένας έφερνε κι εγώ έφερνα την ξαδέρφη μου ή την αδερφή μου, ξέρω γω. Έτσι πήγαινε. Στημένο το παιχνίδι! Ξαδέρφια – αδέρφια, όλοι μαζί. Μαζευόντουσαν, κάναν αυτό το γλέντι. Ευκαιρία εκεί. Θα την πάρεις και στο χορό να χορέψεις μαζί της, θα πεις αυτό που θέλεις, θα την ψήσεις, που λέμε. Αυτό πρέπει να 'ναι γύρω στο '68-'69. Το πολύ-πολύ βία '70. Γιατί μετά έφυγα στην Αθήνα. Το '69 ήμασταν περισσότερο με τον Ακύλα, '68-'69 ήμασταν μαζί. Με τον Ακύλα παρέα.

Και στα καφενεία συνήθως το κλείναμε. Ναι και ουζάκι. Κλέβαμε κότες μπορεί να το 'χεις ακούσει κι εσύ από άλλους στο χωριό μας. Καμιά παρέα πέντε άτομα, που ήμαστε εμείς. Κλέβαμε αντί να πάρουμε απ' τις δικές μας κότες πηγαίναμε παίρναμε απ' τους αλλονών τις κότες. Αυτοί κάναν το ίδιο. Έρχονταν αυτοί και κλέβανε απ' τις δικές μας κότες. Το ίδιο πράμα δηλαδή. Αντί να πάρουμε εμείς απ' τις δικές μας πηγαίναμε και κλέβαμε απ' τους άλλους, απ' την παρέα των αλλονών και πολλές φορές ...

- Οπότε μιλάμε παρεούλες-παρεούλες το κάνανε. Δεν ήτανε πολλά άτομα, όλα τα παιδιά του χωριού.

Ναι, ναι. Τέσσερα-πέντε άτομα, έξι-εφτά, ανάλογα.

Αυτοί που οργάνωναν-- αυτοί που οργάνωναν δηλαδή το ... το πάρτυ.

Ναι. Μια δόση θυμάμαι εφτιάχνανε, ήταν ο Καρίπογλου ο Στέλιος, ο Αντρέας πρέπει να 'τανε – δηλαδή δεν ξέρω, δε θυμάμαι αν ήτανε – ο Γιώργος ο Τουστσόγλου, η παρέα και τα λοιπά, Ναούμ ξέρω γω. Πήγανε και κλέψανε του Ασλάνογλου του Ακύλα τον κόκορα. Πήραν τις κότες

από μένα, ξέρω γω, απ' αυτουνούς πήραν κι εκείνου τον κόκορα. Βγαίνει το πρωί η μάνα του, λέει “που 'ναι ρε ο κόκορας Ακύλα;”. Λέει, “Κάποιος πήρε τον κόκορα”. Βρε δεν πήρε, βρε πήρε τον κόκορα ... Εν τω μεταξύ το βράδυ που κάναν το γλέντι, συνήθως όταν έφτιαχνε μια παρέα, έκλεινε το καφενείο. Ρεζερβέ που το λέγαμε. Δεν έμπαινε κάποιος άλλος μέσα. Στου Βαγγέλη του Ουζούνογλου. Μπαίνουμε μέσα. Ήρθαμε εμείς παρέα. Πάμε να μπούμε μέσα, “Επιτρέπεται;”. “Ελάτε”, λέει .. Ήτανε μεγάλο το καφενείο. “Ε, ελάτε, καθίστε σε μια άκρη.” Καθίσαμε πιο κει. Πίναμε κει εμείς το ούζο μας. Μας φέρνει μεζέ. Αυτοί τώρα, η παρέα η άλλη ας πούμε. Και λέει ο Στέλιος ο Καρίπογλου στον Ακύλα: “Πάρε” λέει “και φάε” λέει “σα δικό σου κοτόπουλο” ας πούμε. Ξέρω γω, κάπως έτσι το είπε. “Σα δικό σου φά' το”, κάπως έτσι, ναι. Το πήραμε δεν το δώσαμε σημασία. Την άλλη μέρα όμως που έκανε παρατήρηση η μάνα στον Ακύλα, λείπει ο κόκορας και τα λοιπά, την ψιλιάζεται ο Ακύλας! Από δω από κει, έβαλε δεν ξέρω ποιους έβαλε, ήταν λίγο πανούργος. Μαθαίνει ότι – ότι ναι όντως αυτοί είχαν πάρει τον κόκορα. Μετά από κανά-δυο βραδιές, δε θυμάμαι πόσο ήταν το διάστημα μεταξύ των δύο γλεντιών, ξεσηκωνόμαστε και παίρνουμε αμπάριζα, γιατί ήταν: Τάκης αυτός, Γιώργος Τουστσόγλου όλοι ήταν σ' εκείνο το μαχαλά. Και παίρνουμε αμπάριζα όλο το μαχαλά και μαζεύουμε καμμιά δεκαπέντε-είκοσι κότες, δε θυμάμαι πόσες ήτανε.

Για αντίποινα. Για αντίποινα. Και βέβαια άντε να πάρετε τώρα εσείς τις κότες σας κάπως έτσι. Δηλαδή φτιάχναμε – όχι από κακία, έτσι-- Δώδεκα η ώρα, μία η ώρα πηγαίναμε. Σφάζαμε τις κότες όπως ήτανε. Πέντε, έξι, δέκα ξέρω γω, τις μαζεύαμε. Δεκαοχτώ, δεκαπέντε! Το βράδυ! Έβαζε το καζάνι αυτή μέσα, τα καθάριζε, τα 'φτιαχνε, τα ετοιμάζε. Ότι ώρα ξεκίναγε. Δεν είχε ώρα. Μέχρι το πρωί! Ότι ώρα ξεκίναγε. Δεν υπήρχε και αυτός ο φόβος που υπάρχει σήμερα ας πούμε.

- Δηλαδή μπορούσατε να κυκλοφορήσετε και οι κοπέλες .. βράδυ.

Ελεύθερα. Και έχοντας ο άλλος ξάδερφος σου, ο άλλος αδερφός σου ήτανε μαζί. Ξέραν θα ήμασταν όλοι μαζί. Τα ήξεραν Ερχόταν τώρα, πήγαινα εγώ για να πάρω την ξαδέρφη μου. Έλεγα στο θείο “ξέρεις εγώ θα πάρω την ξαδέρφη μου να πάμε-- Εμπιστοσύνη! Ο ένας στον άλλον.

Εμπιστοσύνη. Βέβαια.

Γλέντι νέων στον Μαυρόλοφο

Ή εγώ στη δεύτερη χρονιά που παντρεύτηκα. Έπεσα και γω στο δόκανο,
πιάστηκα
- Ο καημένος.